

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. K.**

zastoupen Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem
se sídlem České Budějovice, Žižkova tř. 183/33

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, čj. KUKHK-33099/DS/2020-3 DV

takto:

- I. Žaloba se z mítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 6. 2020, čj. MUTN 52482/2020, sp. zn. 2020/353/SPR-SR, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 30. 7. 2019 v 15:45 hodin, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici č. I/14, v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když jeho vozidlu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 60 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla za uvedené jednání v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.
3. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v dané věci postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.
4. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a uvedl, že správní orgán I. stupně dne 27. 1. 2020 zaslal žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k úhradě určené částky ve výši 800 Kč včetně řádného poučení. Ten na výzvu reagoval sdělením, že vozidlo prodal D. S., a přiložil kopii kupní smlouvy ze dne 15. 6. 2019. Správní orgán I. stupně zaslal dne 25. 2. 2020 údajnému řidiči výzvu k podání vysvětlení, zásilka se mu však vrátila s uvedením, že bylo předáno poučení a že na uvedené adrese sídlí městský úřad. Písemnost se považuje za doručenou na ohlašovnu úřadu tzv. fikcí doručení dne 9. 3. 2020. Dodatečným šetřením správního orgánu I. stupně v registru obyvatel nebyla zjištěna žádná nahlášená doručovací adresa D. S.. Dle žalovaného tak správní orgán I. stupně ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Oznámení o přestupku proto správní orgán I. stupně ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) usnesením ze dne 3. 4. 2020 odložil s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 3. 4. 2020 vydal příkaz, odpor proti němu mu byl doručen dne 29. 4. 2020, odůvodnění odporu bylo žalovanému doručeno dne 20. 5. 2020. Písemností ze dne 14. 5. 2020 předvolal správní orgán I. stupně

žalobce k ústnímu jednání a současně jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Předvolání bylo doručeno jeho zástupci do datové schránky dne 15. 5. 2020. Jednání včetně provádění důkazů proběhlo dne 2. 6. 2020 v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce, jak je popsáno v protokolu o ústním jednání. Správní orgán I. stupně dne 11. 6. 2020 vydal rozhodnutí, proti kterému žalobce podal dne 25. 6. 2020 blanketní odvolání, které dne 3. 7. 2020 doplnil.

5. Žalovaný se podrobně vyjádřil ke splnění podmínek pro to, aby řízení o přestupku mohlo být zahájeno a přestupek mohl být projednán s provozovatelem vozidla podle ustanovení §125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. zejména k učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku podle ustanovení §125f odst. 4 téhož zákona a v tomto směru poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“). Podle žalovaného byl ve správním řízení bez pochybností zjištěn provozovatel vozidla, který má dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnost zajistit, aby byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Zdůraznil, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu toto nezajistil. Uvedl, že si je vědom toho, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Konstatoval i to, že ze zákonné úpravy vyplývá, že k odpovědnosti za předmětný přestupek dle § 125f zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění, jedná se tedy o odpovědnost objektivní. Dle žalovaného správní orgán I. stupně učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele předmětného přestupku a v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky oznámení o přestupku odložil, nic mu proto nebránilo, aby zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla se žalobcem jako provozovatelem vozidla.
6. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, označil ji za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně. Vyjádřil se i k námitce rozporu se zásadou legitimního očekávání, v níž žalobce uvedl, že v minulosti byl ve skutkově podobném případě vyzván k předložení kupní smlouvy a následně již správní orgán vůči němu další kroky nečinil a řízení zastavil. Žalovaný však tuto námitku považoval za nedůvodnou a vznesenou pouze v obecné rovině bez bližší specifikace.

II. Shrnutí žalobních bodů

7. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení s tím, aby žalobci byly přiznány náklady řízení. Je přesvědčen, že se žalovaný nedostatečně, resp. vadně, vypořádal s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení a namísto toho použil „formulářové odpovědi“, kde pouze shrnul obecné poznatky úřadu ve vztahu k této problematice, vypořádání konkrétních námitek chybí.
8. Stěžejním žalobním bodem je namítaná nezákonnost rozhodnutí způsobená nesplněním zákonné podmínky pro přenesení odpovědnosti na provozovatele vozidla, neboť správním orgánem nebyly podniknuty nezbytné kroky k určení, zda přestupek spáchala žalobcem označená osoba, k čemuž žalobce poskytl jak v odvolání, tak v odůvodnění odporu obsáhlou argumentaci. Správní orgán I. stupně argumentaci žalobce nezohlednil a žalovaný se sice námitkami zabýval, nicméně totožný závěr, že nezbytné kroky učiněny

byly, rovněž nijak neodůvodnil, ani neuvedl, jak byly tyto kroky učiněny. Žalobce odkázal na judikaturu soudů a zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, čj. As 260/2018-21.

9. Žalobce považuje postup správního orgánu I. stupně za nedostatečný, protože zahájení řízení s provozovatelem vozidla nemůže být ospravedlněno. Ze strany správního orgánu nedošlo k požadovanému vyhodnocení včetně odůvodnění, že by žalobce podal nepravdivé či neaktuální údaje stran tvrzeného řidiče v době spáchání přestupku, čímž by neúměrně protahoval správní řízení. Správní orgán I. stupně fakticky neučinil žádné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku a vnímal svoji roli jako povinnost uložit pokutu za každou cenu a naplnit státní či místní rozpočet. Tvrzený řidič měl být prověřen v širším kontextu, než jen nahlédnutím do registru obyvatel, a to tím spíše, když žalobce poskytl veškeré dostupné kontaktní údaje a doložil prodej předmětného vozidla. Žalobce odkázal na své jednání před Magistrátem města České Budějovice ve věci jiného přestupku nového vlastníka vozidla D. S.. Oprávněná úřední osoba novému vlastníku vozidla zatelefonovala a následně již vůči žalobci další kroky nečinila. Takový příklad prokazuje, že žalobce jednak není vlastníkem vozidla a že pro správní orgán bylo velice snadné zjistit rozhodné skutečnosti týkající se aktuálního vlastníka vozidla, a tedy i skutečného pachatele přestupku. Prohledání registrů či předvolání (předvedení) osoby není pro správní orgán nevykonatelný úkon a právě tyto úkony jsou „nezbytnými kroky“, které musí správní orgán před přenesením odpovědnosti na provozovatele vozidla dle judikatury učinit. Žalovaným užitá judikatura je nepřiléhavá, týká se obstrukčně jednajících osob, žalobce je však důchodcem, který převedl vozidlo, to neužívá a nevlastní a pro chybějící legislativní rámec není schopen domoci se, aby nebyl veden jako provozovatel vozidla.
10. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že uplatněním objektivní odpovědnosti bylo nezákonně zasaženo do jeho základních práv a svobod. Souhlasil by s pokutou za porušení povinnosti přepsat své vozidlo na nového majitele, nesouhlasí však s pokutováním za přestupek spáchaný jinou osobu. Sekundární odpovědnost provozovatele vozidla není možná, neboť neodpovídá principům trestního, přeneseně správního práva, zejm. pak neodvratnosti sankce pro pachatele za spáchaný delikt (přestupek). Právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla v podstatě rezignuje na zjištění a potrestání skutečného pachatele závažného jednání a postrádá tak odrazující prvek před jeho opakováním a rovněž způsobuje demotivující účinek správního orgánu ve vztahu ke snaze zjistit skutečného pachatele. Za skutečný účel předmětné konstrukce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla považuje žalobce „plnění státní kasy“, efekt na bezpečnost provozu za nulový. V konkrétním případě nemohl na skutečného pachatele jakkoliv působit (pachatele nezná a nevlastní ani vozidlo) a nese tak fakticky odpovědnost za třetí osobu, která nebude nijak za své jednání sankcionována, nijak tedy nedochází ke zlepšení bezpečnosti provozu a je pouze nedůvodně zasahováno do základního práva účastníka řízení na vlastnictví. Naopak bude bezpečnost provozu tímto postupem narušena ještě více, jelikož skutečný pachatel si je v důsledku tohoto postupu vědom, že nebude za své jednání (ani v budoucnu) nijak postihován. Tím dochází k zjevnému prolomení principu trestního práva, že trestat lze jen osobu za její vlastní protiprávní jednání a v případě fyzické osoby pak jen za jednání zaviněné (zavinění ve vztahu ke skutku, v němž je spatřován delikt). Uvedená situace je ještě extrémnější ve vztahu k projednávanému případu, kdy správní orgán fakticky ani nezahájil přestupkové řízení vůči pachateli (řízení ihned odložil), protože skutečnému pachateli nebylo spáchání

přestupku prokázáno a žalobce nemá faktickou možnost napadat zákonnost postupu v přestupkovém řízení vedeném proti skutečnému pachateli.

11. V posledním žalobním bodě je namítáno porušení zásady legitimního očekávání. Tuto námitku vznesenou v odvolacím řízení žalovaný považoval za nedůvodnou pro obecnou rovinu formulace bez bližší specifikace. Žalobce je však přesvědčen, že svou námitku specifikoval naprosto určitě a správní orgán pouze vyhledal záminku se jí nezabývat. Žalobce zopakoval svou námitku a uvedl, že změna v rozhodovací praxi nemá žádnou oporu v zákoně, když správní orgán tak může činit jen za podmínek stanovených zákonem nebo judikaturou a odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 4/2014. Změna rozhodovací praxe je proto nezákonná, navíc nedošlo ani k náležitému odůvodnění takové změny správním orgánem. Ten nepochybně má k dispozici i rozhodnutí v předchozích posuzovaných věcech žalobce a neměl by pro něj být nejmenší problém dohledat předcházející řízení, ve kterém bylo řízení v jeho věci zastaveno. Správní orgán si opět zjednodušil svou práci a na ověření žalobcových tvrzení zcela rezignoval. Pokud žalovaný měl problém uvedené řízení dohledat, mohl vyzvat žalobce k upřesnění tvrzení. Žalobce přiložil výzvu správního orgánu, na kterou odkazoval v předchozích vyjádřeních s připomenutím, že správní orgán I. stupně měl spis k této výzvě k dispozici a pouze si nechtěl přidělovat práci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Znovu zrekapituloval průběh správního řízení a v reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotoveného dne 24. 1. 2020, čj. MUTN 5098/2020 sp. zn. 2020/353/SPR-SR, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Trutnov, vydal dne 27. 1. 2020 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena téhož dne. V reakci na ni žalobce sdělil, že vozidlo prodal a že v době spáchání přestupku měl předmětné vozidlo v užívání D. S., a doložil kopii kupní smlouvy na předmětné vozidlo ze dne 15. 6. 2019.

15. Správní orgán I. stupně proto zaslal uvedenému řidiči výzvu ke sdělení skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče předmětného vozidla. Tuto výzvu ze dne 25. 2. 2020 uvedený řidič nepřevzal, výzva byla vrácena dne 10. 3. 2020 správnímu orgánu I. stupně s tím, že na uvedené adrese sídlí městský úřad.
16. Dne 3. 4. 2020 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení oznámení přestupku ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Téhož dne vydal příkaz, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a za to mu uložil pokutu 1.500 Kč. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Do spisu byla založena aktuální karta předmětného vozidla ke dni 2. 6. 2020 a výpis údajů z registru obyvatel k novému vlastníku předmětného vozu D. S. rovněž ke dni 2. 6. 2020. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce písemností ze dne 14. 5. 2020, (doručenou mu dne 15. 5. 2020) k ústnímu jednání na den 2. 6. 2020 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce správnímu orgánu I. stupně pouze zaslal odůvodnění odporu, k ústnímu jednání se však bez omluvy sám (ani jeho právní zástupce) nedostavil. Rovněž ani nevyužil práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
17. Dne 11. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. 2020/353/SPR-SR, čj. MUTN 52482/2020, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 zákona silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 30. 7. 2019 v 15:45 hod. řidič tohoto vozidla v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici č. I/14, v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když jeho vozidlu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 60 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
18. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 25. 6. 2020 odvolání, které následným podáním odůvodnil. Za zásadní označil nepodniknutí nezbytných kroků ze strany správního orgánu, namítal rovněž nezákonnost použití objektivní odpovědnosti pro takový přestupek jako celek a porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
19. Žaloba učinila spornou otázkou především to, zda byly v daném případě splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se žalobcem, tedy zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku před tím, než předmětné řízení o přestupku provozovatele vozidla zahájil.

20. V souladu s ustanovením § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby provozovatel vozidla za přestupek odpovídal. Dle odstavce 5 zmíněného ustanovení *obecní úřad obce s rozšířenou působností tento přestupek projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
21. Na základě ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*
22. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.* Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný přestupek je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
23. To, že v dané věci byl spáchán přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řidičem vozidla, jehož provozovatelem byl v předmětné době spáchání přestupku žalobce, není v dané věci sporné. Správní orgány nerozporují kupní smlouvu na předmětné vozidlo předloženou žalobcem.
24. Krajský soud při posouzení otázky naplnění podmínek pro stanovení odpovědnosti za přestupek provozovatele motorového vozidla dle ustanovení § 125f a násl. zákona o silničním provozu a zejména posouzení naplnění podmínky spočívající v tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale správní řízení o přestupku vůči řidiči (pachateli přestupku) nezahájil a věc odložil, vycházel z judikatury NSS, přičemž současně musel zohlednit individuální okolnosti dané věci. Zásadní spornou otázkou přitom je, kam až vedou „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“, jejichž učinění je předpokladem pro vznik odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.
25. Otázkou, kam až by mělo vést pátrání po provozovatelem označeném přestupci, se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46

(všechny zde uváděné rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Konstatoval tehdy, že „by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“ K tomu však dodal, že „budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“ V tomto rozsudku také uvedl, že „pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Z uvedeného je zřejmé, že v povinnosti učinění „nezbytných kroků“ se odráží subsidiarita přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za přestupek (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za přestupek provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů, vymezených v § 125f odst. 6 (dříve odst. 5) zákona o silničním provozu.

26. K účelu uvedené úpravy, která byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Ze smyslu právní úpravy a dosavadní judikatury je tedy zřejmé, že nezbytné kroky správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku příliš daleko nevedou (kromě právě citovaného rozsudku viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, čj. 1 As 237/2015-32).
27. V dané věci žalobce na výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu informoval správní orgán I. stupně, že předmětné vozidlo, jímž byl spáchán daný přestupek, prodal a následně zaslal kopii kupní smlouvy ze dne 15. 6. 2019. Současně i vyplnil formulář k označení řidiče předmětného vozidla s účinky podání vysvětlení. I přes předtištěné kolonky v předmětném formuláři, vyplnil žalobce pouze jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu kupujícího předmětného vozidla, a tedy i potenciálního řidiče. Žalobce ovšem již nevyplnil žádné další kontaktní údaje jako např. požadované telefonní číslo či e-mailovou adresu. Správní orgán I. stupně označené osobě zaslal výzvu k podání vysvětlení, která se však po úložní době vrátila správnímu orgánu zpět jako nedoručená s tím, že na předmětné adrese sídlí městský úřad. Byť tedy

správní orgán I. stupně neopakoval doručení výzvy označené osobě před dalšími procesními kroky, provedl dne 2. 6. 2020 dle správního spisu šetření v registru obyvatel a k označené osobě nezjistil existenci žádné jiné doručovací adresy, ani existenci datové schránky, než právě pouze onu adresu městského úřadu. Správní orgán I. stupně tak osvědčil, že označená osoba pro něj je a rovněž byla v předmětné době 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nekontaktní. Vzhledem k tomu, že správní orgány neměly k dispozici žádnou další indicii, kde předmětnou osobu hledat, ani e-mail, telefonní číslo, adresu zaměstnání, adresu místa, kde se zdržuje, těžko mohly realizovat jakýkoliv další krok ve formě zatelefonování, předvedení či jiného kontaktování takové osoby. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že správní orgán měl provést další kroky. Jakékoliv další pátrání po možném řidiči v daném případě nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, neboť takové pátrání by vyžadovalo rozsáhlejší kroky a je otázkou, zda by mohlo být vůbec úspěšné. Osoba, která umístí své bydliště na městský úřad, aniž by orgánům sdělila jakoukoliv jinou doručovací adresu tak zpravidla činí proto, aby se stala nekontaktní a nedohledatelnou. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že v minulosti Magistrát města České Budějovice prostřednictvím úřední osoby D. S. zatelefonoval a na základě telefonátu správní řízení vůči žalobci zastavil, je třeba předně upozornit, že žalobce své tvrzení ničím neprokázal, a pokud by skutečně bylo pravdivé, pak lze přičíst pouze k tíži žalobce, že nesdělil správnímu orgánu I. stupně již na jeho výzvu požadované telefonní číslo na D. S., měl-li jej k dispozici.

28. Krajský soud souhlasí se závěry správních orgánů, že vzhledem k tomu, že žalobce označil za řidiče osobu, již nelze kontaktovat, správní orgány na základě šetření nezjistily žádnou další možnost, jak se s ní spojit a předvolat k podání vysvětlení, je tímto podmínka „nezbytných kroků“ ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna. Institut předvedení lze s ohledem na shora uvedené považovat za postup nad rámec nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2020, čj. 9 As 260/2018-21, a ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015). V tomto kontextu je třeba nepochybně vzít v úvahu i to, že správní orgán věc odloží, nezjistí-li do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Zákonodárce tak stanovil určitý, nepřiliš dlouhý, časový úsek (60 dnů) pro zjišťování a shromažďování podkladů pro zahájení přestupkového řízení s konkrétní osobou, než je věc odložena a může následovat, jako v tomto případě, řízení s provozovatelem vozidla. Takové časové ohraničení pro pátrání po skutečném pachateli přestupku má právě zamezit zbytečným (nadbytečným) krokům správních orgánů, které ve svém důsledku nepovedou k cíli prokázat v rozumné době spáchání přestupku pravému pachateli. Závěr o tom, že správní orgány nejsou povinny provádět rozsáhlé kroky, resp. pátrání po pachatelích přestupků za plného využití všech dostupných nástrojů, je podporován i smyslem ustanovení o odpovědnosti provozovatele vozidla. Toto ustanovení bylo do českého právního řádu zavedeno jako reakce na velmi nízkou objasněnost přestupků v dopravě s cílem zjednodušit postihování dopravních deliktů v případech, kdy není možné řidiče vozidla ztotožnit na místě.
29. V neposlední řadě je třeba mít na zřeteli, že žalobce byl v kartě předmětného vozidla veden jako provozovatel tohoto vozidla až do jeho vyřazení z evidence dne 29. 4. 2020, jak správně upozornily správní orgány ve svých rozhodnutích. Přestože žalobce uzavřel kupní smlouvu na předmětné vozidlo již dne 15. 6. 2019 a přestože tedy, jak sám tvrdil, obdržel opakované výzvy ve smyslu § 125f a § 125h zákona o silničním provozu,

nepodnikl žádné kroky k vymazání své osoby, coby provozovatele předmětného vozidla, z registru silničních vozidel po dobu více jak 10 měsíců. Se žalobcem nelze souhlasit, že by mu právní rámec nedával žádnou možnost postupu a obrany a že by musel takový stav trpět.

30. Zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“) ve svém ustanovení § 8a ve znění účinném od 1. 6. 2017, tedy i v době podpisu kupní smlouvy stanoví: *(1) Došlo-li ke změně vlastníka silničního vozidla na základě převodu vlastnického práva a dosavadní nebo nový vlastník neposkytl potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel ve lhůtě podle § 8 odst. 2, provede obecní úřad obce s rozšířenou působností zápis změny rovněž na žádost dosavadního nebo nového vlastníka. (2) Pro žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla do registru silničních vozidel a její přílohy platí § 8 odst. 3 a odst. 4 písm. b) obdobně. Pro prokazování zmocnění k zastoupení platí § 8 odst. 6 obdobně. (3) O podání žádosti podle odstavce 1 vyrozumí obecní úřad obce s rozšířenou působností bez zbytečného odkladu dosavadního nebo nového vlastníka silničního vozidla, který žádost nepodal, a umožní mu se k žádosti vyjádřit. Má-li dosavadní nebo nový vlastník silničního vozidla, který žádost nepodal, v držení technický průkaz nebo osvědčení o registraci silničního vozidla, vyzve jej obecní úřad obce s rozšířenou působností k jejich předložení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
31. Zmíněná lhůta pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel je a rovněž po celou předmětnou dobu, tedy ode dne podpisu kupní smlouvy žalobcem, byla stanovena v § 8 odst. 2 téhož zákona takto: *Žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne a) převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nebo b) přechodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu nebo nabytí právní moci rozhodnutí soudu v dědickém řízení.*
32. V souladu s ustanovením § 4 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích se v registru silničních vozidel u silničního vozidla uvádí údaje o *vlastníkovi a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem, kterými jsou 1. jméno, popřípadě jména a příjmení, adresa místa trvalého pobytu, dlouhodobého pobytu, přechodného pobytu v délce alespoň 6 měsíců nebo jiného povoleného pobytu a rodné číslo, pokud bylo přiděleno, popřípadě datum narození, ...*
33. Z uvedeného tedy vyplývá, že již 11. pracovní den po převodu vlastnického práva k předmětnému vozidlu (tzn. dne 1. 7. 2019) byl v případě nesoučinnosti či nekontaktnosti D. S. žalobce oprávněn sám podat žádost o změnu vlastníka předmětného vozidla příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností v souladu s § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Ke změně vlastníka, a tedy rovněž i provozovatele vozidla (jak vyplývá z výše uvedeného § 4 odst. 2 písm. a/ zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích), by tak na základě žádosti a kupní smlouvy dojít muselo. Žalobce však takové své zákonné možnosti nevyužil, naopak byl veden jako provozovatel vozidla až do jeho zániku ekologickou likvidací, jak vyplývá z karty předmětného vozidla ze dne 2. 6. 2020 založené ve správním spisu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce musel činit aktivní kroky směřující k výmazu vozidla z registru silničních vozidel (tedy podat žádost o zápis zániku

vozidla dle § 13 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a k této žádosti přiložit doklad o ekologické likvidaci předmětného silničního vozidla vydaný oprávněnou osobou v souladu s § 13 odst. 3 písm. a/ téhož zákona), což nesvědčí jeho tvrzení, že je pouhou pasivní obětí nedokonalého právního prostředí.

34. Naopak lze říci, že pokud by žalobce kdykoliv od 11. pracovního dne po uzavření kupní smlouvy (tj. od 1. 7. 2019) do okamžiku přecházejícího spáchání předmětného přestupku podal žádost o změnu vlastníka vozidla do registru silničních vozidel na základě § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, svědčil by mu liberační důvod stanovený v § 125f odst. 6 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Zákon totiž ve svém již zmíněném § 125f odst. 6 stanoví dva přípustné liberační důvody, pro něž umožňuje provozovateli zprostit se objektivní odpovědnosti za přestupek: *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.* Jinou možnost zprostit se objektivní odpovědnosti zákon provozovateli vozidla nedává. Žalobce ani netvrdil, ani neprokazoval, že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, a tudíž mu ani žádný z liberačních důvodů nesvědčí (srovnej např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2019, čj. 1 As 318/2018-41).
35. V předmětné věci je nepodstatné, zda žalobce byl či nebyl vlastníkem předmětného vozidla. NSS již v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, čj. 1 As 318/2018-41, judikoval, že *„Pojem provozovatele vozidla je v § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, vymezen na základě evidenčního principu. Postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel“.* I s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu však skutečnost, že pokud žalobce skutečně předmětné vozidlo převedl a nezajistil současně i změnu zápisu vlastníka, a tedy i provozovatele v registru silničních vozidel (a to ať již za součinnosti nového vlastníka nebo za využití výše popsané možnosti bez takové součinnosti) tíží tedy pouze žalobce. Pouze jeho je třeba považovat za provozovatele vozidla se všemi důsledky a lze jej z tohoto titulu povolávat k odpovědnosti za projednávaný přestupek. Lze navíc podotknout, že vzhledem k tomu, že žalobce fyzicky nakládal s předmětným vozidlem ještě i ke dni 29. 4. 2020, kdy podal žádost o zápis zániku vozidla v registru silničních vozidel, je dokonce pravděpodobné, že byl provozovatelem vozidla i fakticky, nikoliv pouze formálně na základě evidenčního principu.
36. Krajský soud dodává, že žalobcem předestřený rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2020, čj. 9 As 260/2018-21, je na danou situaci nepřiléhavý a nepoužitelný. V poukazované věci provozovatelka vozidla sice rovněž prodala vozidlo a pro nespolupráci kupujícího nedošlo k přepisu vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, ale stalo se tak v době, kdy výše uvedený zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích neobsahoval ustanovení § 8a (tedy možnost podat žádost na změnu

vlastníka a provozovatele vozidla bez součinnosti nového vlastníka), neboť toto ustanovení do zákona vložila novela provedená zákonem č. 63/2017 Sb. s účinností od 1. 6. 2017, přičemž správní delikt (dnes přestupek) byl ve věci spáchán 19. 11. 2015 a převod vozidla mu předcházel, byť v rozhodnutí není uvedeno jeho datum. Rovněž skutkově se případy neshodují, neboť v NSS projednávaném případě žalobkyně doložila veškeré možné kontaktní údaje na nového vlastníka, a to včetně i kopie občanského průkazu Slovenské republiky, průkazu o potvrzení k přechodnému pobytu v České republice a telefonního čísla. Zásilka tomuto novému vlastníkovi se sice vrátila jako nedoručená, ovšem nikoliv jako adresátu neznámému či odstěhovavšímu se, proto NSS usoudil, že v takovém případě se jako další krok nabízelo učinit dotaz na příslušné orgány (v daném případě cizineckou policii), zda evidují jinou hlášenou či doručovací adresu, případně použít institut předvedení. NSS i v návaznosti na zmíněný rozsudek akcentoval specifičnost tam řešeného případu, když k realizaci předvedení osoby označené provozovatelem za řidiče vozidla uvedl, že *„obecně by bylo možné předvedení chápat jako postup nad rámec nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, skutkově okolnosti projednávaného případu jsou natolik specifické, že si takový postup představit lze“* (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2021, čj. 6 As 300/2020-45). V nyní projednávané věci však žalobce k jím uvedenému novému vlastníkovi vozidla sdělil pouze adresu jeho pobytu nacházející se na městském úřadě, tudíž se rozhodně nejedná o místo, kde by bylo možné jej reálně zastihnout (oproti případu projednávanému NSS).

37. V neposlední řadě krajský soud uvádí, že ústavní konformnost ustanovení § 8a odst. 2 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích byla v současné době podrobena přezkumu Ústavním soudem, který v plenárním nálezu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. 114/20, vyzdvihl za účel zmíněného ustanovení právě zákonnou možnost původního vlastníka, jak se zbavit odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla pro případ nesoučinnosti nového vlastníka s podáním společné žádosti o změnu vlastníka v registru silničních vozidel.
38. Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o přestupku s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za dostatečný.
39. Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, v níž žalobce napadl možnost využití konstrukce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vyžadovanou zákonem ke spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 téhož zákona.
40. Předmětné ustanovení o odpovědnosti provozovatele vozidla bylo rovněž již přezkoumáno Ústavním soudem, který jej shledal ústavně konformním. Ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, pod bodem VII. mimo jiné uvedl: *„Zatímco subjektivní odpovědnost řidiče za přestupek je následkem jeho protiprávního jednání, objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je výrazem jeho širší odpovědnosti jako vlastníka vozidla, respektive osoby, která vozidlo se souhlasem jeho vlastníka provozuje. Zákon může stanovit provozovateli vozidla povinnosti k zajištění účinné regulace silničního provozu, kterou si vyžaduje masivní využívání motorových vozidel, s nímž jsou přirozeně spojena některá nebezpečí pro životy, zdraví a majetek lidí. Každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo, si musí být těchto povinností vědom.“* Rovněž konstatoval, že

„stanovená objektivní odpovědnost představuje součást povinností spojených s postavením provozovatele vozidla“. S přihlédnutím ke skutečnosti, že provozovatele lze takto postihovat jen subsidiárně, a to relativně nízkou sankcí (pokutou do maximální výše 10.000 Kč), považoval Ústavní soud tuto formu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přiměřenou.

41. V této souvislosti krajský soud dodává, že projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplývá a označená osoba je pro správní orgán nedostupná, není nutné trvat na tom, aby ji hledal všemi dostupnými pátracími prostředky. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání výzvy na adresu městského úřadu a lustrace osoby v příslušném registru obyvatel. Navíc žalobci nic nebránilo pokusit se jím označenou osobu kontaktovat a vyzvat ji k vyjádření. Žalobce si mohl navíc od samého počátku počínat obezřetněji při převodu vozidla a smluvně si ujednat, že to bude on, kdo na základě plné moci podá změnu zápisu vlastníka v registru silničních vozidel, případně mohl a měl využít zákonné možnosti jak být vymazán, coby vlastník a provozovatel vozidla bez součinnosti nového vlastníka, jak je popsáno výše. Jak totiž Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21, *„stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami“*. Lze poznamenat, že vlastník vozidla má zásadní vliv na tvorbu kupní smlouvy tak, aby byly jeho zájmy a práva dostatečně chráněny v duchu římské zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé). V případě, že lehkovážností či neznalostí dostatečně nezajistí splnění veškerých svých zákonných povinností (změna vlastníka v registru silničních vozidel), nelze považovat negativní důsledky (např. objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za některé přestupky uživatele vozidla) s takovým chováním žalobce spojené za nespravedlivé. Nelze přehlédnout ani to, že odpovědnost provozovatele vozidla je vázána pouze na úzce vymezený okruh přestupků.
42. Je sice nepochybně žádoucí, aby odpovědnost za protiprávní jednání nesli vždy ti, kteří se takového jednání dopustili. Na stranu druhou však *„nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti“*. Nadto *„v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, ze dne 20. 9. 2016, čj. 6 As 239/2015-31). To, že se jedná ve věci přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) podle § 125f zákona

o silničním provozu o bagatelní záležitost lze vyčíst např. z usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 2290/18, či ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 1736/16, v nichž Ústavní soud uvedl: „V důsledku posuzovaného správního řízení byla stěžovatelka nucena zaplatit ve své podstatě bagatelní pokutu - již tato skutečnost přitom má za následek, že intenzita zásahu do jejích práv je natolik nízká, že bez dalšího vylučuje možnost porušení jejích základních práv či svobod.“

43. Posledním žalobním bodem byl namítáný rozpor se zásadou legitimního očekávání. Krajský soud předně předesílá, že se ztotožňuje se postupem žalovaného, který námitku hodnotil jako zcela obecnou. Žalobce v podané žalobě původně vznesenou námitku rozvedl a bez jakéhokoli důkazu akcentuje, že byl *v minulosti ve skutkově podobném případě stejným správním orgánem kontaktován a vyzván ze stejného důvodu k předložení kupní smlouvy a po jejím předložení došlo k zastavení řízení*. Nicméně sám žalobce ani správním orgánům ani krajskému soudu nedoložil žádný důkaz o existenci takového řízení s takovým závěrem. Pouze tvrdil, že si správní orgán měl takový spis, který má k dispozici, dohledat sám. V bodě II. své žaloby však sám zmiňuje, že se mělo jednat o Magistrát města České Budějovice, tedy nikoliv shodný správní orgán.
44. Krajský soud k zásadám předvídatelnosti a legitimního očekávání předně konstatuje, že nemohou být chápány jako povinnost správních orgánů ve skutkově obdobných věcech rozhodnout bezvýjimečně vždy tak, jak bylo rozhodnuto v obdobném případě v minulosti; taková vázanost dosavadní rozhodovací praxí se týká pouze ustáleného, jednotného a dlouhodobého řešení určité otázky. V rozhodovací praxi však rozhodně není ustálený právní závěr, že v případě předložení kupní smlouvy na vozidlo, a tedy změny vlastníka, dochází k zániku odpovědnosti dosavadního provozovatele vozidla za přestupek dle § 125f zákona o silničním provozu. Právě naopak, jak již krajský soud uvedl výše, k zániku takové objektivní odpovědnosti slouží taxativně vymezené dva liberační důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. Naplnění ani jednoho z uvedených liberačních důvodů žalobce ani netvrdil, ani neprokazoval. Pokud by tedy jiný správní orgán (žalobcem uváděný Magistrát města České Budějovice) skutečně na základě předložení kupní smlouvy k předmětnému vozidlu bez dalšího zastavil správní řízení o přestupku žalobce coby provozovatele vozidla, nejednal by v souladu s právními předpisy a rozhodně tím nemohl založit ustálenou rozhodovací praxi. Naopak by takové rozhodnutí prokázalo, že praxe správních orgánů je nejednotná a žalobce tak nemohl legitimně očekávat jím preferované rozhodnutí správního orgánu. K porušení zásady legitimního očekávání ze strany správních orgánů v tomto případě nedošlo, proto ani napadené rozhodnutí nemůže být z tohoto důvodu shledáno nezákonným.
45. S ohledem na shora uvedené krajský soud neprovedl jako důkaz žalobcem k žalobě přiložené předvolání k podání vysvětlení vyhotovené dne 18. 10. 2019 Magistrátem města České Budějovice, protože takový důkaz by pro posouzení věci byl zcela nadbytečný. Důkazy (listiny) založené ve správním spise je možno považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost ostatních důkazů. Krajský soud tedy dospěl k názoru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů.

46. Pouze pro úplnost lze dodat, že další žalobcem k žalobě přiložená listina - výzva Městského úřadu Trutnov dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 27. 1. 2020 adresovaná žalobci je součástí správního spisu.

V. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. prosince 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně